

Proloog

De werkelijkheid komt wanneer het donker is, met motorjacks en gebalde vuisten.

Al sinds de eerste puzzels verschenen, had Geus zich een voorstelling gemaakt van zijn triomfantelijke entree bij CARPA. Het zou in een luxe kantoor zijn, waar je aangekondigd werd en dan opgehaald door een junior in een te krap kostuum. De leden van CARPA zouden met uitgestoken hand klaarstaan om de slimste hacker van Nederland te begroeten.

De werkelijkheid is anders. De werkelijkheid haalt hem in wanneer hij probeert te vluchten.

Zonder tegenstribbelen stapt hij in de gereedstaande auto.

‘Denk aan je zus,’ had de kerel gezegd.

Hij doet al dagen niet anders. Starend door de beregende ruiten ziet hij geen asfalt, maar Anja’s gezicht. De ruitenwissers slaan heen en weer.

Voorbij, denkt hij bij elke slag. Het is voorbij, voorbij.

Nooit zal hij weten of zijn laatste poging om zijn familie veilig te stellen gelukt is. Het is valse hoop om op Quint te vertrouwen. De professor is te wereldvreemd en niet iemand die meteen actie onderneemt.

HEEL DE WERELD ZAL VAN ONS HOREN, had op zijn beeldscherm gestaan, nog maar een paar weken geleden. Hij voelde zich een winnaar en was overtuigd dat hij met iets groots bezig was.

Levens op het spel zetten is niet groots. Dat is wat er nu gaat gebeuren en hij zal er schuldig aan zijn. Ze zullen zijn code gebruiken, zijn efficiënte, helder geprogrammeerde code.

Met kerst was de twijfel gekomen, na Anja's woorden: 'Doe geen dingen die onherstelbaar zijn.'

Huizen kun je herstellen. Levens niet.

Nu is het te laat. Het spel is afgelopen.

Te laat, slaan de ruitenwissers. Te laat, te laat.

Na een urenlange rit houdt de auto halt. De autoportieren openen in een duister landschap. De stammen van populieren glanzen in het licht van de koplampen. Regendruppels vallen van de kale takken. Ze maken kringen in het water van een sloot. Grind knarst onder zijn voeten.

Dan dooft het licht. Een hand grijpt zijn schouder beet.

Hem wacht geen triomf in een luxe kantoor. Een boerensloot zal zijn einde zijn.

Hoe toepasselijk, denkt hij, sterven in het water.

Deel 1 – Spel

De Avond van de Vissen

>><3>

De avond van 15 december ging de geschiedenis in als de Avond van de Vissen. Zo'n avond waarvan je je achteraf herinnert wat je deed en waar je was, die zaterdag, toen de vissen verschenen. Er zijn mensen genoeg die nu beweren dat ze het als een slecht voor- teken zagen. Maar dat is nu. Op het moment zelf leek het onschul- dig, een gimmick, een reclamestunt. Niet een voorbode van het onheil dat volgen zou.

Ik reed over de snelweg en het regende niet. Dat was opmerkelijk. In november had het bijna alle dagen geregend, en december was inmiddels hard op weg om de natste wintermaand sinds het begin van de metingen te worden. De regen viel, doordrenkte de aar- de, stroomde door beken en sloten, en vulde de rivieren. Elke dag opnieuw. Eerlijk gezegd werd ik er zo langzamerhand behoorlijk sikkeneurig van. Daarom herinner ik me dat de hemel die avond helder was, en het asfalt droog.

Ik reed over de snelweg en ik dacht na. Niet over het uitgeefcon- tract dat ik net getekend had, maar over Geus. Hij zat voor in mijn hoofd sinds eerder die dag, toen ik mijn telefoon wilde pakken en het fotomapje op de grond viel.

Linda had het mapje opgeraapt. 'Wat een schattig jochie!' riep ze uit. De uitgeefster had me net over haar gezinnetje verteld, haar twee kleine meisjes.

'Ja,' zei ik. 'Dat is Geus. Mijn, eh...' Ha, daar was mijn telefoon.

‘... jongere broer.’ Ik zocht naar het icoontje voor de agenda. ‘Hij is inmiddels tweedejaarsstudent informatica.’

We maakten een nieuwe afspraak en dronken een glas op het contract.

Linda had voorgesteld om voor mijn roman een ander pseudoniem te gebruiken dan Anja van Sassen. Die naam hoorde bij mijn kinderboeken, niet bij een boek over een Japanse detective.

Dááaraan kon ik beter denken dan aan Geus. Zoevend over het asfalt speelde ik met namen. Een naam als Geertje, zoals mijn moeder heette, of Madelief, wat ik gewoon mooi vond, zou niet erg passen. Ik ben meer een zonnebloem, groot, blond en niet superslank. Meer een Gloria of een Sieglinde, maar zo wilde ik me zeker niet noemen.

Een nieuwe naam, een nieuw begin. Misschien ging ik wel weer daten. Zelfs voor een single van boven de dertig moest er iemand zijn. Een man die intelligent en redelijk aantrekkelijk was. En lang. En geen stijve hark.

Ik wist meteen een nieuwe schrijversnaam: Diana, godin van de jacht, dat leek me wel wat. Diana Waterman. Dan kwam mijn sterrenbeeld ook nog van pas.

Door de autoruit zag ik boven het lint van natriumlampen en de gloed van Utrecht de sterren in de schoongespoelde hemel staan. In het zuiden brandden uiterst scherp de feestelijke lichten in de zendmast van IJsselstein, de grootste kerstboom van Europa. Nog tien dagen, dan was het kerst. Kerstmis met zijn drieën, mijn vader, Geus en ik.

Ik had al ruim een week niets van Geus gehoord, maar alsof zijn foto hem had opgeroepen, klonk zijn ringtone op het moment dat Linda en ik afscheid namen. Met een verontschuldiging nam ik op.

‘Hé An,’ zei hij luid. ‘Kun je me zo ophalen? Ik ga mee naar pa, dan tuigen we samen de kerstboom op.’

‘Dat is goed,’ zei ik. ‘Met champagne, want ik heb wat te vieren.’
‘O, ja. Je contract. Was dat vandaag? Gaaf. Maken we er een feestje van.’

Wekenlang had ik opgekeken tegen de avond dat ik met mijn vader het huis zou gaan versieren. Decoraties voor een feest waarin we geen van allen zin hadden, nu mijn moeder er niet meer was. Maar deze avond had ik iets te vieren. Mijn contract en het feit dat Geus spontaan aanbood om te helpen.

Opeens viel me een kantoorflat op aan de rechterzijde van de snelweg. Er scheen licht uit de ramen in het patroon van een grote vis. Dat moest bewust gedaan zijn.

Waarom geen kerstboom, dacht ik, of een ster?

Ik volgde de afslag naar de A12, de parallelbaan richting Nieuwegein. En daar, achter de glazen gevel van het gebouw van Rijkswaterstaat, brandde nog een vis. Schuin boven het gebouw hing de halve cirkel van de maan. Eerste kwartier, dacht ik, dood tij. Het was een poëtisch moment.

Geus stond al bij de bushalte van Westraven op me te wachten. Hij was ontspannen, en hij lachte terwijl hij instapte.

‘Heb je de vis gezien? Op Rijkswaterstaat?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Imposant. Je kunt hem al van een afstand zien. Er was er nog een, op een kantoorgebouw in het oosten van Utrecht.’

‘Echt?’

Hij keek door de ruit tot het gebouw van Rijkswaterstaat uit het zicht verdwenen was.

‘Zag je dat hij van kleur veranderde? Van blauwwit naar geel-oranje?’

Het was me eerlijk gezegd niet opgevallen. Toen ik bij de verkeerslichten naar hem keek, veegde hij tevreden glimlachend over het scherm van zijn mobiel.

‘Hij staat al op Facebook.’

Ik vond de vissen een mooi voorteken. Samen met Geus’ voldane gezicht waren ze de voorbode voor een betere kerst.

‘Het is gelukt,’ zei hij. ‘Ik heb de puzzels opgelost, de eerste proef gehaald, en nu ben ik binnen.’

Pas twee stoplichten later drong de betekenis van zijn woorden tot me door.

‘Heb jij dat gedaan, die lampen in dat gebouw? Is dat niet illegaal?’

‘Ga nou niet de grote zus uithangen. Het is een waarschuwing. Zo tonen we de zwakke plekken aan.’ Hij klonk trots.

‘We?’

‘Dat is nog geheim. We gaan grootse dingen doen.’

Ik had het hart niet om hem de les te lezen nu hij zo opgewekt was. Uiteindelijk leek het vrij onschuldig, een patroon van ramen, in het seizoen van feestverlichting.

Op elf hoge gebouwen waren ze te zien geweest: in Utrecht, Amsterdam, Rotterdam, Delft, Groningen en Den Haag. De foto’s ervan verschenen op de sociale media, in kranten en op het journaal. Mensen vroegen zich af wat het betekende.

Een kamerlid van de ChristenUnie glimlachte om de vis. ‘Er is nog geloof onder jongeren,’ zei hij, alsof hij het wonder zelf veroorzaakt had.

De beheerders van de gebouwen zwegen. De volgende avond waren hun ramen weer gewoon zwart.

Totdat de lampen doofden en de vissen verdwenen, hadden veel mensen hun vrije zaterdagavond al opgeofferd aan het raadsel. Een van hen was Quinten Ruys van de Wetering.

><+++>

Quint werd vlak voordat hij de deur uit wilde gaan gebeld. De beveiligingsman van Rijkswaterstaat, Jafar Massoud, verontschuldigde zich uitgebreid.

‘Ik weet dat het zaterdag is, maar we hebben zoiets geks. Kun je naar ons kantoor op de Griffioenlaan komen?’

Een moment twijfelde hij. Op zaterdagavond ging hij altijd naar de bordspelavond in The Joker, en hij week niet graag af van zijn plannen. Bovendien werkte hij liever thuis. Maar Jafar was een goede opdrachtgever, die een paar woorden gebruikt had die hij niet kon weerstaan: 'iets gek's'.

Hij liep dus niet naar de Oudegracht, maar naar het station, en nam de tram. Twintig minuten later stapte hij uit op halte Westraven. Het was droog en het kunstlicht gaf alles een gele gloed. De tram belde vals dat de deuren gingen sluiten, en reed weg. Quint liep nog op het perron, toen een aftandse Toyota langsreed en bij de bushalte stopte. Het leek Geus wel, die daar had staan wachten, en die nu instapte. Anja had net zo'n autootje. Onwillekeurig zette Quint een paar stappen naar de rand van het perron, maar het was te ver om het kenteken te kunnen zien. Anja was de enige waarvoor hij wel al zijn plannen had willen loslaten.

Dat was een droom. Quint had niets te maken met wat Anja in haar vrije weekend deed. Hij had andere dingen te doen, hem lokte 'iets gek's'.

Hij draaide zich om, checkte uit en volgde het voetpad naar zijn bestemming. Nadat hij langs de P+R-garage gelopen was, zag hij het probleem waarover Jafar had gesproken levensgroot voor zich. Het was een vis, samengesteld uit de verlichte ramen van meerdere etages. Naarmate hij dichterbij kwam bemerkte hij een verschil in de tinten wit, nuances in rood en blauw die de vis de parelmoerglans van schubben gaven.

'Aan beide zijden van het gebouw,' had Jafar gezegd. 'Iemand heeft de verlichting gemanipuleerd, en wij waren het niet. De fabrikant van de lampen zit met zijn handen in het haar.'

Jafar begroette hem opgelucht. Hij loodste hem snel door de beveiliging.

'Leuk strikje,' zei hij, wijzend naar de met dobbelstenen bezaaide vlinderdas om Quints hals.

'Het is bordspelavond,' zei Quint. 'Ik heb er ook een met pionnen.'

Jafar troonde hem mee naar een computerruimte waar hij hem voorstelde aan de facilitair manager van het gebouw.

‘Quint Ruys was een van onze adviseurs toen we het Security Operations Center opzetten,’ zei Jafar. ‘Toen dachten we wel aan andere bedreigingen dan vissen in ramen.’

‘Qua publiciteit is dit een ramp. Iedereen kan de vis zien, maar we hebben geen idee hoe hij er komt.’ De facilitair manager ging hen voor naar een werkstation, waar een jonge programmeur zat. ‘Het gebouw heeft toch al een lastige reputatie. De meeste mensen zijn nog niet vergeten dat we ooit wekenlang gesloten waren vanwege onverklaarbare trillingen.’

Het duurde tot diep in de nacht voordat ze alle lampen weer in het gareel hadden. Quint en de programmeur hadden de oorzaak snel gevonden, maar de oplossing kostte enige hoofdbrekens.

Langzamerhand raakte de ruimte vol met mensen die er niets te doen hadden, maar wel alles wilden weten. Ze brachten meningen, geuren en beweging mee en verstoorden Quints concentratie. Pas toen de oplossing in zicht kwam, reageerde hij op vragen.

‘Het gebouwbeheersysteem is gehackt,’ verklaarde hij aan een opgetrommelde publicrelationsmanager, ‘iemand heeft een valse firmware-update naar de verlichting gestuurd. Zo heeft hij de apparatuur gericht kunnen manipuleren.’

De pr-man trok zijn wenkbrauwen op. ‘Zeg dat nog eens een keer?’

Er stonden te veel mensen om hem heen. Alle ogen waren op hem gericht. Nieuwsgierige ogen. Toch hing er ook een zekere spanning, een ongerijmde opwinding, alsof niet alle mensen hier met dezelfde belangen stonden. Het irriteerde hem dat hij de emoties niet kon thuisbrengen.

Hij maakte het knellende elastiekje los dat zijn paardenstaart bijeenhield, en schudde zijn haar naar achteren. Vooruit, hij kon het best simpel uitleggen. Gewoon doen of het een groep eerstejaarsstudenten was. ‘Misschien heb je thuis ook wel zoiets. Lam-

pen, die je kunt programmeren om op bepaalde tijden aan of uit te gaan, of om een andere kleur licht te geven.’

De pr-man knikte. ‘Mijn zoon heeft dat. Hij bedient ze met zijn iPhone.’

‘Precies.’ Quint masseerde zijn hoofd. ‘Twee dingen zijn van belang om te weten: al die lampen kun je aansturen vanuit een bepaald punt, vanuit je telefoon bijvoorbeeld, én de lampen communiceren met elkaar. Als één lamp nieuwere software krijgt, nemen de andere lampen het automatisch over.’

Hij draaide zijn haar weer tot een staart en bond het elastiek eromheen. ‘Dat is eigenlijk wat hier gebeurd is. Iemand heeft het netwerk gehackt en contact gemaakt met de controller van de lampen. Het wachtwoord is met enig geduld wel te achterhalen. Daarna heeft hij of zij er nieuwe software heen gestuurd. Daarmee kon de hacker de lampen vanaf een andere plek programmeren.’

Achter hem raceten de vingers van de programmeur over het toetsenbord. ‘We hebben nu bijna overal de nieuwe firmware staan, met spoed geleverd door de leverancier.’

Inmiddels was het hun duidelijk geworden dat de kantoorflat van Rijkswaterstaat niet het enige gebouw in Nederland was met dit probleem. Meerdere leveranciers van verlichtingssystemen hadden een slechte nacht. Misschien was dat de oorzaak van de spanning in de groep mensen, de sensatie dat ze aanwezig waren bij een nationaal fenomeen.

Quint richtte zich tot de pr-mensen. ‘Wat ik niet zou vertellen, als ik jullie was, is dat het veel erger had kunnen zijn. Het beheersysteem bestuurt ook de beveiligingscamera’s, de toegang, de verwarming.’

‘Wie zit hierachter?’ vroeg een jonge vrouw die ‘persvoorlichter’ op haar badge had staan. ‘Zoiets doe je niet in je eentje.’

‘Een christelijke actiegroep?’ opperde Jafar.

‘Rotjongens,’ zei de pr-manager.

Quint wilde dat hij wat afstand nam, met zijn scherpe deodorant.

‘Gamers. Die types van negentien, die banken platleggen,’ zei de vrouw die hen net van koffie had voorzien. Quint wist niet wat haar functie was. Een vrouw die koffie bracht kon net zo goed een manager zijn als een receptioniste.

Eerst zei hij niets. Hij wist niet of het kwam doordat hij Geus die avond gezien had, of omdat het beeld van de vis nog op zijn netvlies stond. Het enige waaraan hij kon denken was de internetpuzzel die jonge hackers in Nederland al wekenlang bezighield. Een puzzel waarvan hij zich een tijdlang had afgevraagd of de mensen van Rijkswaterstaat hem gemaakt hadden.

Hij keek naar de programmeur en naar Jafar. ‘Hebben jullie van CARPA 3521 gehoord? Het is een spel. Het begon een week of zes geleden, begin november.’

Het begin

<\\><

De man die zichzelf het meesterbrein noemt, houdt zijn wijsvinger boven het toetsenbord. ‘Dat is *it* dan, *ús* spinnenweb.’

‘Geen web,’ zegt de man van het zware werk. Hij kijkt naar de afbeelding op het scherm. ‘Het is een net. En wij zijn de vissers.’

‘Het is een fuik,’ zegt de vrouw. ‘Wie naar binnen zwemt, komt er nooit meer uit.’

De jongen zegt niets. Hij kijkt naar de andere drie en vraagt zich af of hij visser is, of vis.

‘Dan wens ik *ús* een goede vangst,’ zegt de eerste. Hij drukt op de entertoets en verandert de toekomst.

CARPA 3521

><0>

Voor Geus Versluijs begint het verhaal op zondagavond 2 november om twee minuten voor middernacht. Hij staart door het raam van zijn flat naar buiten. In het donker kan hij de lichtsporen van auto's en motoren volgen tot ze achter de bladerloze boomkruinen verdwijnen. Kronkelige kralensnoeren van straatverlichting tekenen een plattegrond in de diepte. Her en der verlichte ramen vormen een steeds veranderend blokkenpatroon. Dan slaat de regen tegen de ruit, en wordt het nachtelijke stadsplan van Utrecht uitgewist.

Keurig op tijd, had hij bij zichzelf gedacht, toen hij drie minuten eerder zijn studieopdracht naar de hoogleraar stuurde. Het veraderlijke eerste jaar op de universiteit had hij overleefd met genoeg studiepunten om zijn studiefinanciering veilig te stellen. Dit tweede jaar lijkt iedereen het wat gemakkelijker te nemen. Tijd om te leven, om andere dingen te doen dan je druk te maken over Onderzoeksmethoden voor informatica, met het gevolg dat deadlines ineens dichterbij zijn dan je verwachtte.

Nu kan hij zich ontspannen. Maar nat en donker Utrecht trekt hem niet. Het is aantrekkelijker om te kijken wie er online zijn.

magu5: hi there, nog nieuws?

robcom: fantastic puzzle!

dimsum: echt goed!

magu5: puzzel?

robcom: 3521, volg link
dimsum: weet iemand wat die getallen zijn?
robcom: zoek zoek zoek

RobCom kent hij goed, ze zijn allebei bordspelfanaten. Als Rob iets een goede puzzel noemt, dan is het zeker interessant. Hij klikt meteen op de link die zijn vriend stuurt. Op zijn scherm verschijnt een website met een simpel zwart venster. Er staat een afbeelding op van een uit tekens opgebouwde vis, en een intrigerende tekst.

Hello, we are looking for highly intelligent individuals.

To find them, we have devised a test. there is a message hidden in this image. Find it, and it will lead you to us. We look forward to meeting the few that survive swimming in these waters.

3521

‘Wie is 3521?’ vraagt Geus op het forum. Niemand geeft hem antwoord. Dat wil zeggen dat ze niet weten wie deze zoektocht naar hoogintelligente individuen uitschreef.

magu5: hoelang bestaat de puzzel al?

Hij is benieuwd of hij zich moet haasten.

dimsum: paar dagen pas
robcom: twee dagen

Geus downloadt de tekst en tekens van het beeldscherm in een bestand. Minutenlang staart hij naar de vis. Er moet een clou verborgen zitten tussen de cijfers en letters.

Na twee uur geeft hij het op. Er zit geen enkele logische opbouw in de vis en hij valt bijna in slaap achter de monitor.

In zijn bed schemeren de gele tekens nog steeds voor zijn ogen.

```

      .
      .
      .CARPA.
      .=/.*2*...
      ./.AA.AAA=>C..
      .PR(/*A)^RCRPRRA. . )AA
      ..A*./AAAA,0.,315,/.*2RARA .ACARI*
      ..//.*3R[A=P.=. ^C.A.RRC]RAP.5A.A/AP1A.. .1C/PRCC1
      .CA)ARAA*./C..P..R);AR=AAA=>(AAA*.53%3521); .CPR=(CA,A..
      .,P... A.P)>( .CA.[.A...].=(./.*...CR5PA:CAP? .PAPA*/CA[.
      A]&1.)..^(./.....*/A&.2.3=A..C3/A.P.C.PA...RAA&2A3RCCAAPP:PPA*/
      P&1. .. )+/*A/.P..A..P..AP.2.CCP .C. )2 P?5.A)RRA..RC]A]ACR..
      .2AAAC R .A).P.P*/1..?/.....*ACA1R..5..AC....R[....CA5&AA&R) (P2.
      .5 5ARA ...A A..CR..C[.*/ (.C.A... [A+1.]<=CA[.A+.../*:C%RAP11PA=
      .CC.R. ....A.5?.ACP..C=5..C .A.12A3RACAR...P..2A..AP.A5*.../1])?/.
      .**.. C...PPR...5RC. A*... / AP.:A = .>A..) (CA/...*3.AAPPE1RPA1C.
      .R3./ . ....( R=A%APRRRRP*/.,A+/*R.PC..RP..)....CRC3C(... .1R&1CA]&A*..
      ./1.,A. .R.(..P),./.*R&CACAC...A PA.AAR..C..AR(A/11R=[R. ^A=RAARIA/
      A:AC*./AP):3521;/*..AR.A...PA.A...R.=52PP.CRAPC5AC. .1?ACPC(.
      .%CA5C./RP1(.5*..././AP+RAAAP... .+AA5AA... .AA1AA.
      . . . . .A.A+AA+..
      .,AA,3?:A+.
      .CA35AR/.
      ?..3A1.

```

```

<> 3521

```

Wanneer hij de volgende ochtend zijn ogen opent, ziet hij de oplossing voor zich. Hij schuift meteen achter zijn computer. Het was geen droombeeld, het staat er echt. Al snel kijkt hij naar de gevonden tekst en naar de getallen waar DimSum geen verband in zag.

Geus ziet het wel. Of zijn idee klopt, kan hij vanuit zijn kamer niet bepalen. Snel pakt hij zijn rooster erbij, om te kijken welke vakken hij missen kan.

Donderdag heeft hij de meeste ruimte. Woensdag zou hij misschien kunnen laten schieten. Hoe belangrijk is dat college op dinsdag eigenlijk?

De gedachte schiet door zijn hoofd wanneer hij wikt en weegt. Is

dit raadsel zo belangrijk? Waarom in vredesnaam?

Hij kan geen goede redenen bedenken. Geen andere reden dan dat het november is en dat het regent. Hij wil de tijd stilzetten en de komende maanden overslaan. Geen december dit jaar. Geen ongemakkelijke feestdagen. Gewoon pats-boem halverwege januari opnieuw beginnen.

De feestdagen zijn het ergst, zeiden ze in de rouwgroep. Maar ze vergaten de maanden ervoor. De schrik wanneer de eerste pepernoten in de winkel verschijnen. In september al! Het verschuiven van zomertijd naar wintertijd, te lange avonden, feestverlichting in de straten. Direct na mams dood waren ze te verslagen om aan kerst te denken. Het jaar daarna zagen ze ertegenop. Nu lijkt de tegenzin al weken eerder te beginnen. Opzien tegen het opzien.

Iets leuks en onverwachts dat zijn geest kan bezighouden?

Dat is heel belangrijk.

Die woensdagmiddag staat hij in Rotterdam. Het is net droog wanneer hij de metro uit komt. De meeste mensen haasten zich langs, achter en voor hem, alsof ze bang zijn de volgende bui op hun kop te krijgen.

Hij loopt langzaam in de richting van het beeld, niet zeker wat hij zoekt. Een klein Aziatisch vrouwtje staat ervoor, met twee jonge kinderen.

Japanners, je vindt ze overal, denkt Geus wanneer hij het meisje ziet dat foto's van het groepje maakt.

'Hé.' Ze schiet hem aan. 'Wil je een foto van ons vieren maken?'

Ze lijkt misschien Japans, maar ze heeft een Amsterdams accent. Geus maakt een paar foto's en loopt dan langzaam het plein op en neer. Er is nog één andere toerist, die het beeld van alle kanten op de foto zet.

DE VERWOESTE STAD, staat op de sokkel. OSSIP ZADKINE 1890-1967. IN 1953 AANGEBODEN AAN ROTTERDAM, EVENALS WIJ IN DE OORLOG 1940-1945 IN HET HART GETROFFEN, DE BIJENKORF.

Dit is niet wat hij zoekt. Hij zoekt wat anders, iets wat...

... een vis!

Het plaatje van een karper hangt aan een hoge lantaarnpaal. Hij weet meteen dat dit de aanwijzing is. Hij fotografeert de afbeelding en scant de QR-code die eronder staat. Wanneer hij zich omdraait om naar de metro terug te lopen, ziet hij nog net hoe het Aziatische meisje hem met verwonderde blik nakijkt.